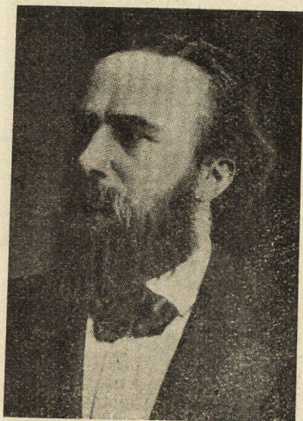


дългата страна на сандъка, а струните сж по една за всѣки клавишъ. Всѣки отъ клавишите е въ връзка съ едно заострено враново перо, което изпълнява ролята на плектронъ. Инструментътъ носи името си отъ строителя — Джовани Спинети, живѣлъ въ Венеция въ края на XV в., който е единъ отъ първите фабриканти на С-ти. Най-стариятъ екземпляръ отъ този инструментъ, намиращъ се въ музеитъ, датира отъ 1490. С-тъ има обемъ $3\frac{1}{2}$ до 4 октави.

Спита, Филипъ — Spitta, Philipp — бележитъ музикаленъ изследватель,



Филипъ Спита

род. 27 дек. 1841 въ Вехолдъ (Хановеръ); умр. 13 апр. 1894 въ Берлинъ, училъ въ университета въ Гьотингенъ, учителъ въ „Домшуле“ въ Ревалъ, и гимназистъ въ Зондехаузенъ и Лайпцигъ (Николаи гимназиумъ); 1875 год. бива призванъ въ Берлинъ — като секретаръ, и професоръ на Кралската академия на изкуствата, и преподавател и административенъ директоръ на Кралското висше музикално училище. Име на голѣмъ музикаленъ изследватель С. си създава съ своята голѣма биография на Йох.

Себаст. Бахъ (2 тома 1873—80) — едно дѣло, признато за класическо, което е и главенъ източникъ за всички изучаващи Баха. Освенъ това, писалъ: „Хенделъ и Бахъ“ (1885) — малки биографии на „Йох. Себ. Бахъ“ и „Роб. Шуманъ“, „Къмъ музиката“ (статии 1892), „Музикално-исторически статии“ (1894). Освенъ това, редактиралъ е „Denkmäler deutscher Tonkunst“, билъ сътрудникъ на „Allgemeine deutsche Biographie“ на лексикона на Гровъ, и издалъ органовитъ творби на Букстехуде, Хайнрихъ Шуцъ и флейтовитъ композиции на Фридриха велики.

Спонтини, Гаспаро Луиджи Пачифико — Spontini, Gasparo Luigi Pacifico — бележитъ оперенъ компонистъ, род. 14 ноемвр. 1774 въ Майолати, умр. 14 ян. 1851 с. т., въпрѣки рано проявена музикална дарба, родителитъ му — тъммейкиго, като тримата му братя, за духовно поприще, отказвали да учи музика, докато най-после той преодолѣва тѣхната съпротива, и 1791 постъпва въ консерваторията della Pietà dei Turchini. 17-годишенъ, той пише първата си опера „I puntigli della donna“, следъ чието успѣшно изпълнение Пичини го приема за свой ученикъ. Както първата, тъй и последвалитъ следъ нея нѣколко опери, писани за разни италиански градове, сж създадени подъ силно влияние на Фиереванти и Чимароза. Следъ продължително пребивание въ Марсилия, 1803 отива въ Парижъ. Повлиянъ отъ Глукъ, той измѣня своя композиционенъ начинъ, като обръща по-голѣмо внимание на декламацията, отнася се грижливо къмъ съпровода (оркестра), и по този пжтъ на подобрение той създава стила на голѣмата опера. Следъ като пише „Юлия“ и „Малкиятъ домъ“ (и дветъ 1804) и „Милтонъ“ (1807), явява се „Весталката“ — най-блѣскавото негово творение — въ стила на „голѣмата опера“, имала необикновено голѣмъ успѣхъ, 1809 последвала „Фернандо Кортецъ“, 1819 — „Олимпия“. Въпрѣки, че е билъ прославенъ въ Парижъ, той не е билъ доволенъ въ своето гордо величие (макаръ, че е билъ капелмайсторъ на императрица Жозефина, директоръ на Италианската опера, придворенъ компо-